

L'engany, l'abús i el càstig de salut mental d'Olot

Pateixo de hiperacúsia, mioclònia i una mica de tinnitus, tots ells trastorns auditius. La meua hiperacúsia fa que qualsevol soroll -menjar pipes, agafar una ampolla de plàstic, obrir velcros, caure claus a terra, estris de cuina, lladrucs de gossos, nens cridant, frens de cotxes, ciclomotors...- esdevingui dolorós i insuportable. No existeix tractament curatiu, sinó preventiu. Utilitzo material protector auditiu com taps, cascos protectors o cancel·ladors del soroll. La mioclònia és una distonia muscular del teixit proper al timpà que provoca una vibració semblant a l'aleteig d'una mosca. De difícil diagnòstic i dubtós èxit via quirúrgica. I el tinnitus és el típic xiulet a les orelles. Sense cap tractament actualment.

La meua simptomatologia va començar l'any 2001 a causa de l'excés de decibels i la incorrecta col·locació dels altaveus de la discoteca Kratters d'Olot.

Des del 2001 fins al 2009 vaig fer visites intermitents a otorinolaringòlegs a causa dels meus símptomes però no vaig obtenir cap diagnòstic. El 2010 la meua hiperacúsia es va agreujar. Conviure amb ella es va tornar més difícil. El meu antic metge de capçalera em va explicar que era massa jove per demanar el certificat de discapacitat -llavors tenia 28 anys- i, a causa de la dificultat de reconèixer la hiperacúsia per la seva raresa, em va aconsellar provar aquest reconeixement a Salut Mental ja que ni els informes de l'otorinolaringòleg de referència de l'Hospital Clínic de Barcelona semblaven tenir cap valor a les mans dels tribunals mèdics de discapacitat. La hiperacúsia no estava a la seva llista, no estava reconeguda com a discapacitat auditiva. Finalment, després de tres anys, amb un parell de visites al Servei de Salut Mental d'Olot i una desena al de Ripoll, el tribunal de discapacitat em va atorgar un 33% gràcies al "trastorn adaptatiu".

La psicòloga de Ripoll em va proposar donar per finalitzades les visites amb l'obtenció del 33%. Vaig començar a estudiar a distància, a fer natació, a llegir, a realitzar tallers artístics, a fer passejades i a buscar feina en el Servei d'Ocupació i Inserció Laboral d'Olot. Aquests em van passar el contacte de Mifas (associació que atén les necessitats de les persones que tenen algun tipus de discapacitat *física*) els quals no van acceptar la meua petició d'entrar en la seva borsa de treball al·ludint al meu problema *mental*, el trastorn adaptatiu.

A més de la meua discapacitat auditiva havia de fer front a un deteriorament en les meves relacions socials en general, a un aïllament progressiu i a un sistema que, en lloc de protegir-me, semblava regir-se per l'exclusió, l'engany, la hipocresia, l'abús i el silenciament i que em feia sentir especialment vulnerable. Tot aquest procés em va portar a enfrontar-me amb la meua família, amb molts dels metges amb qui vaig tenir contacte i amb l'Hospital d'Olot (la meua impotència va fer que acabés pintant amb esprai la paret de l'hospital i tirés ous a la porta). Era com si tots ells cridessin a l'uníson "exageres amb la teua hiperacúsia", "ets massa jove per demanar un certificat de discapacitat", "la hiperacúsia no està a la llista", "prova que t'ho reconeguim a salut mental", "has de medicar-te"... Tot això va acabar en un internament forçós de vint-i-dos dies en un psiquiàtric a on em van portar enganyat fent-me creure que era una visita d'anada i tornada.

En els mitjans de comunicació escolto: "La Generalitat al teu costat" ... i és que ... o bé arriben tard, o bé no són amics dels discapacitats minoritaris o bé ... A més s'aprofiten de la recessió econòmica per a restar drets als discapacitats, emetent menys certificats i permetent que aquest col·lectiu continuï liderant encara més l'índex d'atur a causa d'unes polítiques de reinserció laboral que fan riure.

Adaptació de Servand Solanilla del text de l'Associació de persones afectades de hiperacúsia que podeu trobar a l'enllaç <http://www.slideshare.net/AfectatsHiperacusia/el-engao-el-castigo-el-abuso-de-salut-mental-hacia-a-un-afectado-de-enfermedad-rara-minoritaria>

Desordre

"Ostres, l'he tornat a pifiar! El fiscorn solista de l'Orquestra Montgrins i professor del Conservatori de Girona no es pot permetre fotre aquestes cagades, vaig massa de cul, he de trobar més estones per estudiar". Aquests pensaments varen començar a ser habituals, a partir de l'estiu de 2011, en plena temporada de feina de l'orquestra on tocava. Vaig començar a notar alguna petita dificultat en la meva embocadura a l'hora de tocar, com si no pogués controlar una cosa que havia fet els últims 25 anys amb molt de treball i constància, fet que m'havia permès gaudir de feines de prestigi i estar ben considerat com a fiscornaire. Últimament, però, tocar es convertia en un fet angoixant.

"Demà al matí m'hi posaré aviat a veure si milloro aquestes articulacions que no em surten netes".
"Carai! No surt... tornem-hi... ara! Aquest cop ha sortit prou bé!... Quines manies que tinc! Ostres, un altre cop fatal!..." Consultar a Internet i veure tutorials de com es produeix el so, de com articular, explicacions sobre la columna d'aire.... -una cosa que tenia els pebrots pelats de fer- s'havia convertit en un fet habitual per veure si es produïa un miracle, una esclatxa de llum per arreglar una cosa que m'estava passant, no entenia i semblava cosa de bruixeria.

Els dies passaven i en comptes de millorar, la cosa cada cop estava pitjor, fins el punt de no poder emetre cap so amb l'instrument. En les meves recerques a Internet vaig llegir sobre un trastorn que afectava a músics i esportistes, la temuda *Distonia Focal*, "el càncer dels músics", trastorn poc freqüent i de mal solucionar i que es focalitza en una part concreta del cos, en el meu cas la boca. *"Quina merda, sembla que el que em passa és exactament el que descriu aquest trastorn!"*

Cinc anys després he passat per professors de música, psiquiatres, terapeutes, psicòlegs i especialistes sobre el tema a Terrassa, Madrid, Sevilla i València. En molts casos la majoria de professionals mèdics no tenen ni idea de què és una distonia, perquè es produeix i molt menys com solucionar-ho. Imagineu-vos doncs el que en pensa la gent del carrer i l'entorn més proper.

En l'actualitat estic realitzant un treball motriu de la meva embocadura amb en Jordi Albert, pedagog que treballa en el camp de la motricitat, que em permet tornar a tocar i m'ajuda moltíssim en les meves classes a conscienciar als alumnes a adquirir una embocadura bona i eficient.

Jordi Estartús